

Příběh paní Hany Mlejnkové

(scénář)

Paní Hana Mlejnková se narodila dne 8. 9. 1932 v Horním Litvínově do smíšené rodiny. Její tatínek byl katolík, maminka židovka. Měla tři sourozence. Nejstarší byl bratr Josef, který, stejně jako Hana, nebyl pokřtěný, zatímco další dvě sestry byly po otci katoličky.

Paní Hana prožívala až do války šťastné dětství. Byla nejmladší a maminka ji oslovovala Funánku. Sama neví, jak toto oslovení vlastně vzniklo. Ráda zpívala, měli doma dva kocoury...

S nástupem války se ale situace změnila. Nacistický režim jí přinesl mnohá omezení.

„Pak sem nechodila do školy, protože mě vyhodili...v té době mě vyhodili jako holčičku ze školy...asi z druhý třídy a nechodila jsem celý tři roky do školy a musela mě maminka doučovat.“

Samota ji trápila. Také musela začít nosit na svém oblečení žlutou Davidovu hvězdu. Přišla o kamarády, stranili se jí, někteří jí dokonce posměšně nadávali. Zůstala jí pouze jediná kamarádka. Jmenovala se Vilma Rudolfová, Němka. Hana si byla vědoma, že kvůli ní Vilma může mít problémy. Sama byla svědkem, co říkal jednoho dne Vilmin otec:

“Protože ten její tatínek byl...trochu jako...proti Židům...Protože si pamatuju, že sem tam jednou přišla, to ještě sem tam chodila, sem přišla a ...on stál takhle v rohu a stál tam..stála tam manželka jeho a ta moje kamarádka a já jsem zaslechla jak říká: ‚Já si nepřeju, aby mi sem ta Židovka chodila.“

Ale Vilma byla statečná a Hanu i dále navštěvovala. Po válce pak musela spolu se svou rodinou odejít do Německa a s Hanou už se nikdy neviděly.

Vraťme se však zpátky k válce. Jednoho dne dostala rodina nařízení, že musí Hanu odvézt do Hannoveru. Paní Hana si přesně nevzpomíná, kdy to bylo, snad na podzim v roce 1942. Do Hannoveru ji vezl tatínek, na nádraží musel dceru předat a vrátil se zpět domů.

Žila zde ve velikém domě spolu s dalšími, podobně starými dětmi. Musela tvrdě pracovat a dostávala jen malé přiděly jídla, trpěla zimou. Byla tam jako jediná Češka. Naštěstí už z domova uměla trochu německy. Hodně se jí stýskalo po rodině, o které neměla žádné zprávy. V Hannoveru byla až do konce války.

„Já sem byla strašně daleko...já sem byla v Hannoveru a stejskalo se mi strašně...dost takovej tvrděj režim tam byl...já byla malá, hubená.....nebylo to pro mě dobrý...často jsem tam plakala“

Válka se naštěstí chýlila ke konci a tehdy si pro ni přijel otec a odvezl ji zpátky domů. Nemusíme jistě dopodrobna popisovat, jak šťastné setkání to bylo.

„To bylo ejchuchu a já přišla domu a říkala sem mamince: Du muss Deutsch sprechen. Ich kann nicht Tschechisch ...Já neuměla česky za ty léta...maminka, jako dneska ji vidim: ,Ježíš marja, moje dítě a neumí česky...“

Hana se tedy musela znovu učit česky. Podle jejích slov si maminka často vyčítala, že nenechala Hanu pokřtít tak jako její dvě starší sestry. Hana ji však chlácholila a nikdy mamince nic nevyčítala.

Ani po návratu to však neměla vždy jednoduché, zvláště ze začátku...

„Pak už byl konec války....děti se mě štítily, protože já měla vomrzlý ruce.... já měla těžce omrzlý ruce.“

Doma se také dozvěděla, že zatímco její dvě sestry přežily válku doma, bratr Josef byl poslán do koncentračního tábora. Podařilo se mu však přežít, a když se po válce vrátil domů, nechtěl o prožitých událostech mluvit, bylo na něm však poznat utrpení, které zakusil. Nesl potom celoživotní zdravotní následky.

Její babička z matčiny strany v koncentračním táboře zahynula. Maminka, chráněna manželem - katolíkem, strávila válku doma.

Po válce začala Hana opět chodit do školy, aby dohnala zameškané vzdělání. Nebylo to jednoduché, mezi ostatními věkem značně přechnívala, což jí nebylo příjemné, ale nakonec se paní Haně podařilo vzdělání dokončit.

I přesto, že na své dětství nevzpomíná ráda, byla ochotna se s námi podělit o své vzpomínky a my jsme jí za to vděční.

Setkání s paní Hanou bylo příjemné a obdivujeme, jak se dokázala s tak těžkou životní situací vyrovnat.